

Belül esik

László Sarolta

2012. 150x100, olaj vászon

Előzmények:

Már régóta kísérletezem a nejlon, mint matéria megfestésével. Fontos volt számomra a visszafogott, letisztult színhasználat és az, hogy minél egyszerűbben érzékeltethessem az anyag felületi sajátosságait, faktúráját, tükröződéseit és fényességét, transzparenciáját. Ez az anyag a modern korunk vívmánya, életünk lassan elképzelhetetlen lenne nélküle. Jelképezi számomra az individuum sokrétű színességét elválasztja és össze is köti emberi személyiségeinket, valóságképeinket és el is távolítja őket egymástól. Köztes tereit kitölthetjük, a belefoglalt szerves anyag pusztulásra ítéltetett, beáll egy légszomj, fulladás közeli állapot, amit sokszor valójában mi magunk idézünk elő, a magunkra erőltetett társadalmi szerepvállalásainkkal. Kezdetben alak nélkül igyekeztem ábrázolni a fóliákat többféle helyzetben, pusztán anyagtanulmányként. A zacskókat csendélet szerűen beállítottam.

Levegővel telített nejlon

2011. 60x40, olaj, vászon

Kiterített nejlon

2011. 60X40, olaj, vászon

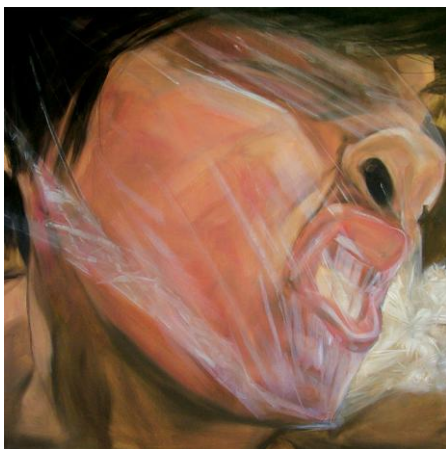

Nyitott szájú nejlon

2011. 60x40, olaj, vászon

Majd az előidézhető élettani hatások kezdtek érdekelni. Saját eltorzult becsomagolt arcaimat fotóztam be a nejlon segítségével és ezeket vittem a vászonra. Sokkal inkább az egyén drámáját igyekszem feldolgozni, mintsem önarcképeket festeni, az emberi arc a legerősebb kép, mely képes feltárni a belső érzelmi állapotokat. Kompozícióim ezeken a képeken mesterségesen zártak, szándékoltan túlfeszítettek, éreztetve ezzel is korlátok közé szorulást, a bezártságot, a fuldoklást, az általános légszomjat, ami kiválóan jellemzi mindennapi élethelyzeteinket. A festészeti problémák emocionális alapon való megközelítése,

a pszichikum, a végső emberi tűréshatár letapogatása, a valóság-illúzió közti konfliktus feloldása foglalkoztatott a képek festésekor.

Légszomj I.

2011. 80x80, olaj, vászon

Légszomj II.

2011. 80x80, olaj, vászon

A torzult arcokat nézve, vajon a néző is át tudja-e érezni a szenvedést, a fejében levő nyomasztó korlátok súlyát és készíti-e felszámolni azokat? Manapság már annyiféle és fajta művészetet fogyasztunk, az emberek ingerküszöbe jócskán megemelkedett, nehezebb kimozdítani őket általános tudatállapotukból, érzelmi szintjükől. Az agresszivitással vajon elérhetjük-e ezt a célt? De marad hat-e őszinte ez a kissé mesterkelt, szándékos frusztrálás, és valóban lehet-e vele hatást elérni?

Fontos volt számomra a különböző anyagminőségek megalkotása a képen belül, pusztán a festészet eszközeivel. Az élet vizuális csapda. Az ész azonban, és az, amit vizuálisan át tudunk csempészni különböző jelentésmezőkön keresztül a transzcendens világból, az határoz meg bennünket és hogy milyen nyomot hagyunk a világban. A művészet feladata kimozdítani a szemlélőt hétköznapi lélekállapotából, hogy magasabb erkölcsi gondolkodási folyamat jöjjön létre. Ha ez megtörténik akkor a művészet felszámolja önmagát és átmegy festői hitvallásba. A valóság illúzió közti konfliktus feloldása foglalkoztat a képek festésekor. Mert ezen konfliktus feloldása nélkül nem jöhet létre festmény. A szellemi tartalom a mű formájának alkotórészévé kell, hogy váljon, csak így hordozhatja a tényleges jelentést.

Amennyiben az általános fogalom, mint filozófiai fogalom önmaga valóságaként tud megjelenni, a jelentéktelen dolog jelentőssé válhat. A gravitációs erők hatását implikálják, tehát hatni fog rám. Ez az egyensúlyi probléma felemeli a látszólag jelentéktelen gondolatokat is a filozófia, a költészet szintjére. Ezt az erőt csak a személyiség, a készenlét tudja megteremteni, egyébként minden dolog hirtelen aktualitását veszti. Valójában semminek nincs jelentősége, amíg jelentőséget nem tulajdonítunk neki. Vonzási mezőt, aurát kell

létrehoznunk és csupán azzal tudjuk felfokozni ezt az aurát, ha azonosulunk. Egyaránt kell vállalnunk részvétet és kockázatot. Talán a mai művek azért nem váltanak ki különösebb megdöbbenést és figyelmet, mert kevesebb kockázatot és részvétet vagyunk hajlandóak vállalni, mind alkotóként, mind művészeti terméket fogyasztó emberként.

A munka folyamata:

Amikor szembesültem ezzel a problémakörrel, továbbá azzal, hogy agresszív témát festettem meg meglehetősen tetszetős hangvételben, arra gondoltam, hogy más formába kell önteni ezt a mondanivalót. Sokkal finomabb, allegorikusabb formában tálalni, vagy agresszívbabb festésmódot alkalmazni. Így lett számomra a fólia egy egészen nagy jelentéskört hordozó szimbólum, aminek megfelelő festésmódját, kifejezési formáját a mai napig keresem. És úgy vélem még számtalan technikai lehetőség áll előttem, amivel a mondanivalót gazdagíthatom, míg megtalálom a végső megfelelő stilisztikai formát, ami a legmegfelelőbb számomra, ennek a komplex gondolatiságnak a kifejezésére.

A kompozíció megtervezése és a körvonalak felrajzolás után meg kell hozni a festészeti szempontból első igazán fontos döntést, hogy milyen technikával kezdi az ember felvinni az anyagot. Lehet választani a gyors megoldást, ehhez az alap folyamatos nedvesen tartása szükséges, és határozott színkeverés, pasztózusabb ecsetkezelés. Vagy lehet választani a régi módszert, miszerint napról napra, minden száradási idő után egy újabb réteget viszünk fel, folyamatosan vékonyítva a rétegeket, így a legfelső rétegeken elérheti az ember a finom áttetszéseket, átfedéseket és transzparenciát, ami a nejlon megfestésénél nálam nagyon fontos szempont volt. A száradási idő növekedésével az alsóbb rétegek folyamatosan színezik, gazdagítják a legfelsőbb felületeket is, a festmény részben világosabb tónusokat kap.

A festmény készülésének munkafolyamatai

A kép munkafázisait folyamatosan fotóztam, így kialakult egy folyamatára számomra is, ami segített, hogyan alakítsam a festményt komplexen színileg napról napra tovább. Igyekeztem a testet és a környezetet összetartozóan, egységesen fejleszteni, így törekedve egy természetes és mégis illuzórikus előadásmódra. Amikor kezdett kibontakozni az alak és a környezet megfelelő tónusértéke, akkor vékony ecsetvonásokkal meghúztam a nejlonszoknyát leghangsúlyosabb mély tónusú részeit, majd felkerültek a csúcsfények.

Fontosnak tartottam Lucien Freud és Jenny Saville munkásságát tanulmányozni, akiknek virtuóz szakmai tudása, illetve gondolatisága egyaránt közel áll saját megvalósítani kívánt munkamoráломhoz.